

ha nyitunk

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 21. szám, 2020. május 22.

anyján a sötétkék egyberészes, a combnál volt rajta egy halványabb kék csík, mintha ecsettel festették volna oda. olyan könnyűséget adott az egész mozgásának. a sellőt ilyennek képelem, csak azzal, hogy nincsen lába, azzal nem tudok hirtelen mit kezdeni. mert hogyan megy a sellő a medence mellett a rücskös bitumenen? technikailag csak úgy tud, mint egy fóka, de mégse tudom elképzelni a sellőt úgy, mint egy fókát, ahogy vergődik meg tolódik, hát az valahogy nem azt hívja elő az emberben, amit ez a sellő asszony bennem. a gyerek meg, az is speedóban, fecskében, persze. halvány bőre volt a gyerekeknek, hamar pirult, az anyja mindig azután kente csak be, hogy a gyerek leégett, aztán meg kenőcsösen küldözgette a vízbe. nem akartam kiabálni, nem is kiabáltam, nehogy megszegyenülve érezze már magát, ott, mindenki előtt. odamentem, száz százalékban kell egy úszómesternek személyközpontúnak lenni, nulla, értsd így, ahogy mondom, nulla százalékban tárgyiasnak.